

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Obdo/63/2023
Identifikačné číslo spisu:	1215226454
Dátum vydania rozhodnutia:	16.12.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Erika Čanádyová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:1215226454.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Čanádyovej a členiek senátu JUDr. Jany Hullovej a JUDr. Miroslavy Janečkovej, v spore žalobkyne AK MS s.r.o., Galandova 3, Bratislava, IČO: 47 237 767, zastúpenej spoločnosťou LMH Legal, s.r.o., Moyzesova 39, Modra, IČO: 55 137 652, proti žalovanej INFORAMA a.s., Mlynské Nivy 54, Bratislava, IČO: 35 729 864, zastúpenej advokátom JUDr. Ľubomírom Schweighoferom, Šafárikovo námestie 2, Bratislava, o zaplatenie 48 000 eur s príslušenstvom, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 5. mája 2022, č. k. 4Cob/169/2020-606, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalovanej o d m i e t a.

II. Žalobkyni p r i z n á v a voči žalovanej nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100%.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 22. júna 2020, č. k. 24Cb/308/2015-406 zamietol žalobu a žalovanej priznal proti žalobkyni nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Rozhodol tak po zrušení svojho predošlého rozsudku uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej ako „odvolací súd“) z 20. júna 2018, č. k. 4Cob/88/2018-208 z dôvodu, že dostatočným spôsobom neprihliadol a nevysporiadal sa s argumentáciou, že k usporiadaniu právnych vzťahov k pozemkom došlo zákonom č. 182/1993 Z. z., nie činnosťou žalobkyne, kedy zápis vecného bremena nie je výsledkom právnej pomoci a služieb, ktoré poskytla žalobkyňa, v dôsledku čoho jej neprináleží zmluvne dohodnutá odmena. Ďalej odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie sa nedostatočne a nesprávne vysporiadal s námietkami o neurčitosti, nejasnosti a nezrozumiteľnosti dojednania odmeny, preddavku a priznania nákladov žalobkyni na znalecký posudok vo výške 1 440 eur, pričom mal konanie žalobkyne a taktiež zmluvne dojednanú odmenu právne posúdiť s ohľadom na ustanovenie § 18 ods. 2 až 5 zákona o advokácii, § 265 Obchodného zákonníka a rovnako s ohľadom na § 2 vyhlášky o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej aj „vyhláška“).

2. Súd prvej inštancie skonštatoval, že v konaní bolo nesporné, že strany sporu uzavreli dňa 08. apríla

2015 Zmluvu o poskytovaní právnych služieb pri zastúpení žalovanej v právnej veci usporiadania právnych vzťahov k pozemkom vo vlastníctve hlavného mesta SR Bratislavy, ktoré sa nachádzajú pod stavbou vo vlastníctve žalovanej. Uzavretá Zmluva je svojím charakterom mandátnou zmluvou podľa § 566 a nasl. Obchodného zákonníka (ďalej iba „ObZ“), pričom jej obsah určujú jednak všeobecné ustanovenia ObZ, a vzhľadom na povolenie žalobkyne aj ustanovenia zákona o advokácii a vyhlášky. Vzhľadom na to, že ide o mandátnu zmluvu, podľa § 566 ods. 1 ObZ musí byť vykonávanie činnosti v prospech mandanta odplatné, najmä ak zariadenie záležitostí je predmetom podnikateľskej činnosti mandátára (§ 566 ods. 2 ObZ). Ustanovenie § 566 ods. 1 korešponduje s ustanovením § 24 ods. 1 zákona o advokácii v nadväznosti na § 1 a 2 vyhlášky, ktorý stanovuje, že advokát poskytuje právne služby za odmenu na základe dohody medzi advokátom a klientom.

3. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že v konaní nebolo sporné, že právne vzťahy k predmetnému pozemku boli vysporiadané zákonom č. 182/1993 Z. z., a teda, že vecné bremeno - právo stavby na pozemku vzniklo k 1. januáru 1993, a patrí žalovanému priamo zo zákona, ktorý v ustanovení § 23 ods. 5 vyriešil otázku usporiadania právnych vzťahov k pozemkom nachádzajúcim sa pod bytovým domami a aj tzv. inými budovami vecným bremenom - právom stavby. Bolo nesporné, že strany sporu si v zmluve dohodli odmenu za poskytovanie právnych služieb pri zastúpení žalovanej ako klientky v právnej veci usporiadania právnych vzťahov k pozemkom vo vlastníctve hlavného mesta SR Bratislavy, ktoré sa nachádzajú pod stavbou vo vlastníctve klientky, a s touto vecou spojených konzultácií, porád, vyhotovení odborných posudkov, informácií a stanovísk v písomnej forme, posúdení a vyhotovení právnych dokumentov a zastúpení v tejto veci na rokovaníach s vlastníkom pozemkov a inými štátnymi orgánmi za podmienok podľa zmluvy (čl. I., bod 1. zmluvy). Žalobkyňa bola ako advokátka, po oboznámení sa s predmetnou vecou (po doručení všetkých listín a podkladov), povinná postupovať s odbornou starostlivosťou a keď zistila, že právne vzťahy k predmetnému pozemku boli vysporiadané zákonom, bola povinná o tom žalovanú upovedomiť, a vzhľadom na rozsah vykonaných úkonov, mala zmluvne dohodnutú odmenu primerane znížiť. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobkyňa nevykonala úkony v rozsahu určenom zmluvou o právnej pomoci, a teda nedošlo z jej strany k splneniu predmetu zmluvy, preto mu nemôže patriť odmena dohodnutá za túto činnosť v zmluve. Na druhej strane súd prvej inštancie uviedol, že je rovnako nesporné, že žalobkyňa žalovanej v súvislosti so zápisom vecného bremena do príslušného katastra poskytla určité právne služby, za ktoré jej patrí odmena, ktorej výšku však nie je možné odvodzovať zo zmluvy.

4. S poukazom na postup žalobkyne, na obsah ňou vykonaných právnych úkonov a celkový rozsah poskytnutých služieb, dospel súd prvej inštancie k záveru, že nie je možné žalobkyňu priznať odmenu, vo výške v akej si ju uplatnila, a to aj s poukazom na ustanovenie § 265 ObZ a § 2 ods. 2 vyhlášky. Vzhľadom na to, že činnosť žalobkyne spočívala v úkonoch súvisiacich s deklaratórnym zápisom záznamom do katastra nehnuteľností, súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobkyňu môže ako primeraná odmena prináležať tarifná odmena určená podľa ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky vo výške 1/13 výpočtového základu za rok 2015 podľa počtu úkonov právnej služby. Takto určenú odmenu považoval aj vzhľadom na obsah podaní žalobkyne za primeranú náročnosti veci a pri jej určení vychádzal aj z tohto, že napr. v spore o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti zákon o súdnych poplatkoch upustil od určenia súdneho poplatku podľa položky 1 písm. a) sadzobníka súdnych poplatkov percentuálnou sadzbou zo základu, ktorým bola hodnota nehnuteľnosti, pričom od 1. júla 2007 stanovil súdny poplatok za takýto návrh pevnou sumou podľa písmena b) danej položky sadzobníka. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 2Cdo/65/2008, podľa ktorého aj z hľadiska určenia výšky tarifnej odmeny advokáta za poskytovanie právnych služieb treba aplikovať rovnaký princíp a pri stanovení základu tarifnej odmeny treba vychádzať zo sadzby stanovenej pre spory s neoceniteľnou hodnotou veci (§ 11 ods. 1 vyhlášky). Dodal, že podaným návrhom na kataster malo dôjsť len k deklaratórnemu zápisu platného a existujúceho stavu vyplývajúceho priamo zo zákona, teda týmto úkonom sa mala len odstrániť existujúca právna neistota a zosúladiť skutkový stav so zápisom v katastri; podaným návrhom sa nemalo (ani nemohlo) priamo priznať právo, hodnota ktorého je vyjadriteľná v peniazoch.

5. Ďalej súd prvej inštancie skonštatoval, že samotná žalobkyňa uviedla, ktoré úkony právnej služby v danej veci vykonala a ak by ich aj považoval za úkony právnej služby v zmysle § 13a ods. 1 vyhlášky,

mal by ich vykonanie preukázané (čo však žalobkyňa v konaní bez pochybností nepreukázala) a priznal žalobkyni odmenu za všetky ňou vykonané úkony v plnej výške základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon (vrátane všetkých ňou tvrdených porád s klientom, pričom ani jednu poradu s klientom nepreukázala, vrátane dĺžky jej trvania, ani predmetu), celkovo by žalobkyni patrila odmena za 22 úkonov právnej služby v hodnote 65,43 eura za jeden úkon; čo spolu predstavuje odmenu 1 439,46 eura.

6. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie v súlade s § 255 ods. 1 CSP, nakoľko žalovaná mala v konaní plný úspech.

7. Na odvolanie žalobkyne odvolací súd rozsudkom z 5. mája 2022, č. k. 4Cob/169/2020-606 rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej iba ako „CSP“) zmenil tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 48 000 eur spolu s 9,05%-ným ročným úrokom z omeškania od 12. novembra 2015 do zaplattenia (výrok II.), ako aj sumu 1 440 eur spolu s 9,05%-ným ročným úrokom z omeškania od 15. januára 2016 do zaplattenia (výrok III.) a paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40 eur (výrok IV.). Zároveň podľa s § 396 ods. 1, 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP žalobkyni priznal voči žalovanej náhradu trov prvoinštančného aj odvolacieho konania v plnom rozsahu.

8. Odvolací súd prejednal vec podľa § 385 ods. 1 v spojení s § 384 ods. 1 CSP s nariadením pojednávania v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania, pričom mal za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil, preto na pojednávaní dňa 5. mája 2022 zopakoval dokazovanie v potrebnom rozsahu a následne dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné zmeniť. Skonštatoval, že predmetom konania je nárok žalobkyne na zaplattenie sumy 48 000 eur s príslušenstvom z titulu Zmluvy o poskytovaní právnych služieb, keď žalovaná v termíne splatnosti neuhradila faktúru na uvedenú sumu, ako i nárok na zaplattenie sumy 1 440 eur s príslušenstvom z titulu uvedenej zmluvy, nakoľko žalovaná neuhradila faktúru, v ktorej jej žalobkyňa refakturovala uhradené peňažné prostriedky súvisiace s vyhotovením znaleckého posudku.

9. Ako nedôvodnú odvolací súd vyhodnotil námietku žalobkyne ohľadne nedostatočného ustálenia okruhu dôkazov a zmätočnosti dokazovania v konaní. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku bolo zrejmé aké dôkazy súd prvej inštancie v priebehu konania vykonal, pričom z bodu 21. odôvodnenia rozsudku vyplýva, že po zrušení pôvodného rozhodnutia a vrátení veci súdu na ďalšie konanie súd prvej inštancie nevykonával dokazovanie opätovným výsluchom štatutára žalovanej ani zamestnanca žalovanej, nakoľko obaja už boli v konaní vypočutí a strany sporu mali dostatok priestoru na to, aby im mohli položiť všetky potrebné otázky, a vykonanie dokazovania ich opätovným výsluchom nepovažoval za potrebné pre rozhodnutie vo veci samej. Súd prvej inštancie taktiež v súlade s § 220 ods. 2 CSP vysvetlil, prečo nevykonával výsluch koncipientky žalobkyne, ako i znalecké dokazovanie za účelom zistenia hodnoty vecného bremena. Vo vzťahu k žalobkyňou namietanému nevykonaniu dôkazov odvolací súd poukázal na to, že z bodu 20. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie oboznámením listinných dôkazov predložených stranami sporu. Zároveň uviedol, že zo zápisníc z pojednávani z 13. mája 2020 a 22. júna 2020, na ktorom bolo vyhlásené dokazovanie za skončené a vyhlásený rozsudok, vyplýva, že sporové strany nemali ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania. Výhrady žalobkyne vo vzťahu k vykonanému dokazovaniu preto odvolací súd považoval za nedôvodné.

10. Odvolací súd mal za to, že súd prvej inštancie správne právne posúdil Zmluvu o poskytovaní právnych služieb uzavretú medzi sporovými stranami ako mandátnu podľa ustanovení § 566 a nasl. Obchodného zákonníka, pričom uviedol, že žalobkyňa svoje tvrdenia ohľadne posúdenia zmluvy ako príkaznej bližšie nekonkretizovala, len poukazovala na ustálenú rozhodovaciu prax, ktorá však nehovorí o tom, že každá zmluva o poskytovaní právnych služieb je zmluvou príkaznou. Naopak, mandátna zmluva sa aplikuje aj pri poskytovaní právnej pomoci advokátmi pre podnikateľov (podnikateľskú sféru). S poukazom na uvedené mal odvolací súd za to, že posudzovaná zmluva má z hľadiska platnej zákonnej

typológii záväzkov všeobecnú povahu zmluvy mandátnej. Vo vzťahu k žalobkyňou poukazovanému rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. apríla 2020 vo veci sp. zn. 5Cdo/102/2018 odvolací súd uviedol, že uvedené rozhodnutie nie je na prejednávajúcu vec aplikovateľné, nakoľko sa primárne zaoberá otázkou začatia plynutia premľacej doby vo vzťahu k právu advokáta na zaplatenie odmeny za poskytnuté právne služby, pričom na rozdiel od prejednávanej veci, ide o rozhodnutie vo veci občianskoprávnej.

11. Ďalej odvolací súd skonštatoval, že pre záver o tom, či žalobkyňi vznikol nárok na odmenu v zmluvne dojednanej výške, bolo potrebné okrem iného ustáliť, či došlo z jej strany k splneniu predmetu zmluvy, a to v súvislosti s tvrdením žalovanej, že k vysporiadaniu právnych vzťahov k pozemkom podľa požiadavky klienta a v zmluve dohodnutým spôsobom nedošlo, došlo iba k zosúladieniu skutkového a právneho vzťahu zápisom v katastri nehnuteľností, t.j. len k zápisu vecného bremena, ktoré vzniklo zo zákona. Súd prvej inštancie podľa odvolacieho súdu síce vychádzal z právneho názoru vysloveného odvolacím súdom, avšak argumentáciu sporových strán vo vzťahu k nároku na zaplatenie sumy 48 000 eur dostatočne neskúmal z hľadiska jej dôvodnosti. Odvolací súd po opätovnom preskúmaní prejednávanej veci dospel narozdiel od súdu prvej inštancie k záveru, že žalobkyňi vznikol nárok na zaplatenie žalovanej sumy, nakoľko preukázala dôvodnosť a oprávnenosť žalobou uplatneného nároku a naopak, argumentácia žalovanej sa preukázala ako nedôvodná a nepreukázaná. Odvolací súd sa zaoberal otázkou, či zo strany žalobkyne došlo k usporiadaniu právnych vzťahov k pozemkom, pričom z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie zistil, že vecné bremeno právo stavby bolo zapísané na LV oprávnenej, ako aj na LV povinnej ako ťarcha. Takýto zápis vecného bremena v prospech žalovanej je jedným z možných spôsobov usporiadania právnych vzťahov k pozemkom v zmysle zmluvy.

12. Taktiež dal odvolací súd do pozornosti, že z výpovede žalovanej a e-mailovej komunikácie strán sporu vyplynulo, že dôvodom uzavretia predmetnej zmluvy bola skutočnosť, že vlastník pozemku si od žalovanej začal uplatňovať náhradu za ich užívanie v podobe bezdôvodného obohatenia. Odvolací súd zastal názor, že napriek tomu, že samotné vecné bremeno - právo stavby na pozemku patrí žalovanej priamo zo zákona č. 182/1993 Z. z. (§ 23 ods. 5), o celkové usporiadanie právnych vzťahov sa zaslúžila práve žalobkyňa svojou činnosťou. Zo skutočností tvrdenými sporovými stranami, ako i z predložených dôkazov vyplýva, že zápisu vecného bremena predchádzala činnosť žalobkyne, v rámci ktorej si okrem iného musela naštudovať technické dokumenty, ktoré jej žalovaná predkladala priebežne, resp. ktoré si sama zabezpečovala z príslušných archívov. Žalobkyňa pri svojej činnosti v zmysle zmluvy a v záujme klienta využila svoje vedomosti, skúsenosti, ako aj možnosti dané právnym poriadkom, a to v súlade s § 18 ods. 2 zákona o advokácii. Ako vyplýva i z Prehľadu právnej a inej činnosti žalobkyne, ktorý tvorí prílohu jej podania z 10. februára 2020, žalobkyňa zistila potrebu opravy chyby zápisu grafického znázornenia stavby vo vlastníctve žalovanej v katastrálnom operáte, zabezpečila na to geodetickú činnosť, vypracovala návrh na opravu chyby a následne návrh na zápis vecného bremena. V tejto súvislosti dal odvolací súd do pozornosti argumentáciu žalobkyne, že budova zdravotného strediska a sociálnych služieb zapísaná na LV nebola explicitne uvedená v zákone ani jeho dôvodovej správe ako iná budova, ktorej zo zákona vzniklo vecné bremeno právo stavby bytových domov a podľa zápisov na LV najskôr ani len nespĺňala definičné znaky budovy, ktorá by mala charakter bytového domu podľa § 24 ods. 1 zákona č. 183/1992 Zb, pričom z LV a chronologických zápisov jasne vyplýva, ako bola daná budova zapísaná, ako sa zmenil jej charakter a následne kód danej stavby v kontexte právnej činnosti žalobkyne. V medziach odbornej starostlivosti tak využila žalobkyňa svoje vedomosti a skúsenosti, aby posúdil možnosť aplikovať § 24 ods. 1 druhá veta zákona č. 183/1992 Zb. aj na dotknutú stavbu. Žalobkyňa si pritom v rámci posudzovania právnej možnosti aplikácie daného ustanovenia zákona sama zabezpečil v archíve podklady, preskúmala ďalšie podklady predložené od klienta, preskúmala stavebné a kolaudačné rozhodnutia, ohlásenia zmien stavieb, všetky projektové dokumentácie, a zabezpečila i vypracovanie znaleckého posudku. Žalobkyňa teda dôvodne namietala, že predmetom poskytnutej právnej služby nebolo iba zosúladienie skutkového a právneho stavu zápisom vecného bremena práva stavby v katastri. V tejto súvislosti je potrebné mať na zreteli, že žalovaná podpísala návrh na zápis práva k nehnuteľnosti záznamom/žiadosť o zmenu údajov v katastri z 20. júla 2015, pričom nežiadala zníženie dohodnutej odmeny, ani preddavku v zmysle zmluvy. Tiež žalovaná v konaní nepreukázala, že by pred uzatvorením zmluvy predložila žalobkyňi potrebnú dokumentáciu, z ktorej by vyplývalo, že je možné

usporiadať vzťahy k pozemkom a stavbe len „jednoduchým právnym úkonom“, za ktorý žalovaná označila podanie žalobkyne na kataster. Naopak, z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobkyňa mala v čase uzatvorenia zmluvy vedomosť o nároku uplatňovanom Hlavným mestom SR Bratislava a o spore vedenom medzi žalovanou a Hlavným mestom SR Bratislava, ktoré skutočnosti podporujú záver, že z podkladov, ktoré mala žalobkyňa k dispozícii vyplývalo, že môže ísť o časovo a právne zložitú vec.

13. Ďalej sa odvolací súd stotožnil s názorom žalobkyne, podľa ktorého argumentáciu žalovanej o neplnení povinnosti informovať klienta zo strany žalobkyne popiera skutočnosť, že návrh na zápis práva k nehnuteľnosti záznamom podaný dňa 20. júla 2015 bol podpísaný predsedom predstavenstva žalovanej, ktorý podpísal i žiadosť o zápis geometrického plánu podanú dňa 25. júna 2015. Odvolací súd vyjadril názor, že z obsahu čl. I bod 1 zmluvy nevyplýva povinnosť žalobkyne ako advokátky vykonať všetky úkony právnej pomoci zmienené v tomto zmluvnom ustanovení, a vykonanie všetkých týchto úkonov nie je podmienkou na vyplatenie odmeny. Advokát je povinný poskytovať klientovi predovšetkým právne služby, ktoré budú smerovať k dosiahnutiu požadovaného výsledku, pričom je na zvážení advokáta, vychádzajúc z konkrétnej situácie a charakteru veci, ktoré úkony vykoná. Odvolací súd zdôraznil, že zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie nevyplýva, že by žalovaná v priebehu spolupráce so žalobkyňou, a ani pri preberaní faktúry, vzniesla akúkoľvek reklamáciu alebo námietku ohľadom poskytnutých služieb advokáta, Odvolací súd teda dospel k záveru, že nebolo zistené, že by žalobkyňa ako advokátka pri výkone činnosti pre žalovanú nepostupoval pri poskytovaní služieb s odbornou starostlivosťou.

14. Čo sa týka výšky dohodnutej odmeny, odvolací súd dal do pozornosti, že v čl. III ods. 1 písm. a) zmluvy bola dohodnutá paušálna odmena za úplné vybavenie veci vo výške 44 000 eur bez DPH. Odmena tak bola medzi advokátom a klientom dohodnutá v zmysle § 24 ods. 1 a 3 zákona o advokácii, § 2 ods. 2 písm. b) a § 5 písm. b) vyhlášky. Žalovaná podpísaním zmluvy vyjadrila svoj súhlas s predmetom zmluvy, ako aj so spôsobom výpočtu odmeny, ktorej výšku dokonca sama upravila a navrhla, čo nebolo medzi stranami sporné. V konaní bolo pritom preukázané, že zo strany žalobkyne došlo k úplnému vybaveniu danej veci, na základe čoho dôvodne namietala nesprávnosť aplikácie ustanovenia § 6 vyhlášky pretože v konaní nebolo preukázané, že by jej patrila iba pomerná časť dohodnutej paušálnej odmeny. Keďže zápisom vecného bremena v prospech žalovanej došlo k splneniu predmetu zmluvy, žalovanej vznikla povinnosť zaplatiť celú zmluvnú odmenu dohodnutú v čl. III ods. 1 písm. a) zmluvy.

15. Odvolací súd sa nestotožnil s výhradami žalovanej vo vzťahu k zmluvným ustanoveniam ohľadne dojednania odmeny za poskytnuté služby. Dospel k záveru, že dohodnutú odmenu nemožno považovať za neprimeranú, resp. v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, či dobrými mravmi. Z hľadiska obsahu a výkladu dojednanie výšky odmeny v čl. 3 bod 1 Zmluvy odvolací súd nepovažoval ani za neurčité, nejasné, či nezrozumiteľné. Dal do pozornosti, že klient má možnosť zvoliť si advokáta podľa vlastného výberu, pričom konkurencia na trhu poskytovania právnych služieb je vzhľadom na počet advokátskych kancelárií pomerne intenzívna. Je v záujme klienta, aby pri voľbe právneho zástupcu prihliadol nielen na špecializáciu, ktorú právny zástupca deklaruje, ale aj na prístup advokáta, resp. koncipienta ku klientovi, na rýchlosť, akou je advokát schopný reagovať na požiadavky klienta a pod.

16. Po opätovnom posúdení uplatňovaného nároku odvolací súd dospel k záveru, že po zrušení pôvodného rozhodnutia žalobkyňa preukázala dôvodnosť uplatneného nároku na zaplatenie sumy 48.000 eur, a žalovaná v tomto smere nepreukázala dôvodnosť svojej procesnej obrany.

17. Čo sa týka výroku rozsudku, ktorým súd prvej inštancie zamietol žalobu v časti nároku na zaplatenie 1 440 eur s príslušenstvom, odvolací súd po opätovnom preskúmaní prejednávanej veci s poukazom na znenie čl. III zmluvy zistil, že v záujme spravodlivého usporiadania vzťahov medzi stranami sporu je potrebné odkloniť sa od pôvodného právneho názoru vysloveného v zrušujúcom uznesení z 20. júna 2019 ohľadne posúdenia dotknutých ustanovení zmluvy, keď žalovaná neuhradila faktúru splatnú dňa 14. januára 2016 na sumu 1 440 eur, v ktorej jej žalobkyňa refakturovala uhradené peňažné prostriedky súvisiace s vyhotovením znaleckého posudku. Ustanovenie čl. III bod 1. písm. b) zmluvy nemožno

vykladať izolovane, ale vo vzájomnej súvislosti s ostatnými dojednaniami v čl. III (Odmena poskytovateľa a platobné podmienky). Zmluvné strany sa v čl. III bod 3. zmluvy výslovne dohodli, že náklady na vyhotovenie znaleckého posudku budú hradené žalovanou osobitne popri odmene dohodnutej podľa predchádzajúcich bodov zmluvy. Náklad vo výške 1 440 eur za znalecký posudok tak nie je možné započítať do odmeny dohodnutej v bode 1 písm. a) článku III. zmluvy, ale patrí podľa názoru odvolacieho súdu medzi tzv. priame náklady, ktoré nie je možné zahrnúť do odmeny advokáta, a na ich preplatenie má žalobkyňa nárok. Odvolací súd s poukazom na uvedené dospel k záveru, že žalobkyni vznikol i nárok na zaplatenie sumy 1 440 eur.

18. Keďže žalovaná bola so splnením peňažného záväzku v omeškaní, žalobkyni vzniklo právo požadovať úrok z omeškania, pričom odvolací súd pri uložení tejto povinnosti vychádzal z ustanovenia § 369 ods. 1 a 2 ObZ a Nariadenia vlády SR č. 21/2013 Z. z. a priznal žalobkyni voči žalovanej právo na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 9,05% ročne z priznanej istiny. Pokiaľ ide o dobu omeškania, priznal žalobkyni právo na zaplatenie úrokov z omeškania počnúc dňom nasledujúcim po splatnosti faktúr vystavených žalobkyňou.

19. Odvolací súd taktiež upriamil pozornosť na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci III. ÚS 46/2013, v zmysle ktorého pre odvolací súd nevyplýva z § 226 OSP jeho viazanosť vlastným právnym názorom, a teda môže svoj skorší záväzný právny názor napríklad aj pod vplyvom záväzného právneho názoru ústavného súdu vysloveného v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy) zmeniť. Potvrdzuje to aj súdna judikatúra, podľa ktorej odvolací súd nepostupuje v rozpore s procesnými predpismi, ak svoj predchádzajúci vo veci vyslovený právny názor zmení a potvrdí také rozhodnutie súdu prvého stupňa, ktorým tento jeho skorší právny názor nerešpektoval (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky z 24. októbra 2007 vo veci sp. zn. 28Cdo/3342/2007). Obdobne poukázal odvolací súd i na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky v rozsudku z 3. mája 2007 vo veci sp. zn. 22Cdo/1349/2006.

20. Odvolací súd priznal žalobkyni aj uplatnený nárok na zaplatenie sumy 40 eur predstavujúci výšku paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky v zmysle § 369c ods. 1 ObZ v spojení s § 2 nariadenia vlády SR č. 21/2013 Z. z..

21. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podala včas dovolanie žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) a žiadala, aby ho Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie, alternatívne aby ho zmenil tak, že v celom rozsahu potvrdí rozsudok súdu prvej inštancie. Zároveň podala žalovaná návrh na odklad vykonateľnosti napadnutého rozsudku odvolacieho súdu. Prípustnosť dovolania vyvodzovala z ustanovení § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP.

22. Namietala, že rozsudok odvolacieho súdu je nesprávny, vydaný v rozpore s procesnými ustanoveniami, nakoľko sa odvolací súd odklonil od svojho vlastného právneho názoru vyjadreného v skoršom zrušujúcom uznesení. Odvolací súd podľa jej názoru dospel na základe zisteného skutkového stavu k nesprávnym záverom, keď skutočnosti, ktoré vyšli najavo, vyhodnotil na rozdiel od svojho predchádzajúceho rozhodnutia v neprospech žalovanej. Tiež žalovaná namietla, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu je založený na nesprávnom právnom posúdení veci. Uviedla, že odvolací súd napadnutým rozsudkom zmenil rozsudok súdu prvej inštancie, ktorý bol založený práve na aplikácii právneho názoru uznesenia odvolacieho súdu, čím poprel svoje predchádzajúce rozhodnutie. Odvolací súd formuloval svoje právne posúdenie najmä v bode 24. odôvodnenia zrušujúceho uznesenia, pričom tieto otázky posúdil následne rozporne, keď prekvapivo dospel k záveru, že žalobkyni vznikol nárok na zaplatenie žalovanej sumy, ktorý odôvodnil najmä v bodoch 76., 77., 79., 80. a 81. odôvodnenia. Dovolateľka poukázala aj na skutočnosť, že odvolací súd odklon od svojho predchádzajúceho právneho názoru nijakým spôsobom neodôvodnil a túto zmenu sporovým stranám neavizoval. V bode 92. odôvodnenia len stroho poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci III. ÚS 46/2013, ktorého závery nie sú v žiadnom smere aplikovateľné na konkrétny prípad, nakoľko, ako z neho vyplýva, odvolací súd môže zmeniť svoj vlastný právny názor iba vo výnimočných prípadoch, ktoré boli v právnej teórii a judikatúre ustálené spravidla na 3 prípady, avšak v posudzovanom prípade nedošlo k

žiadnemu z nich, nenastala zmena skutkového stavu, ani rozhodnutie o akejkoľvek prejudiciálnej otázke, nedošlo ani k zmene judikatúry najvyššieho súdu alebo ústavného súdu či zmene zákona. V tejto súvislosti dovolateľka namietla aj nepreskúmateľnosť odôvodnenia napadnutého rozsudku pre nedostatok a nezrozumiteľnosť dôvodov, vzhľadom na absolútnu absenciu riadneho, a presvedčivého odôvodnenia uvedeného odklonu. Uvedený postup je podľa dovolateľky potrebné posudzovať zvlášť negatívne, keďže zmenou rozsudku stratila možnosť namietat tento postup v rámci riadnych opravných prostriedkov v súlade so zásadou dvojínštančnosti súdneho konania. Dovolateľka mala za to, že otázka záväznosti a viazanosti odvolacieho súdu svojím vlastným predchádzajúcim právnym názorom predstavuje aj naplnenie dovolacieho dôvodu v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) a písm. b) CSP.

23. K namietanej nesprávnosti skutkových zistení a právneho posúdenia dovolateľka uviedla, že odvolací súd vo vzťahu k odvolaciemu konaniu dokazovanie nedoplnil a ani nevykonával dôkazy nové, preto bol v zmysle ustanovenia § 383 CSP viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie. Odvolací súd podľa nej rozhodol bez akejkoľvek logickej súvislosti na skutkové okolnosti preukázané pred súdom prvej inštancie a nekriticky prebral jednostranné tvrdenia žalobkyne, absolútne poprel znenie a obsah zmluvy a nedostatočne sa zaoberal povahou a podstatou vecného bremena. V článku I. bod 1. zmluvy bol explicitne určený predmet zmluvy, pričom žalobkyňa sa zaviazala pre žalovanú usporiadať právne vzťahy k pozemkom formou dohody alebo úspešného súdneho procesu s Hlavným mestom SR Bratislava. Odvolací súd pri posudzovaní otázky, čo je požadovaným výsledkom činnosti žalobkyne nevychádzal z obsahu zmluvy, ale z vlastných subjektívnych, ničím nepodložených úvah. Dovolateľka zopakovala, že k usporiadaniu právnych vzťahov k pozemkom nachádzajúcim sa pod stavbou v jej vlastníctve v zmluve dohodnutým spôsobom nedošlo.

24. K bodu 77. odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu dovolateľka uviedla, že odvolací súd sa bezvýhradne stotožnil s argumentáciou žalobkyne o údajnom náročnom naštudovaní dokumentov, ktoré si mala sama zabezpečiť, čo nebolo nijakým spôsobom preukázané a predmetné závery nemajú oporu v skutkovom stave zistenom súdom prvej inštancie v súlade s ustanovením § 383 CSP. Ako vyplýva z predloženého prehľadu činnosti, žalobkyňa za svoju činnosť prevzala od žalovanej zálohu vo výške 4 000 eur. Žalobkyňa ani pri jednom úkone neuviedla dátum realizácie, pričom pri podstatnej väčšine činností nejde o úkony právnej služby, za ktoré by jej mal vzniknúť nárok na odmenu. Prehľad činnosti bol navyše žalovanej prvýkrát predložený až ako príloha k vyjadreniu z 10. februára 2020, a to napriek tomu, že predloženie vyúčtovania spolu so zoznamom úkonov bolo povinnosťou žalobkyne už pri vystavení faktúry dňa 4. novembra 2015. Podľa dovolateľky je absurdné, že odvolací súd za právnu činnosť žalobkyne považoval napríklad objednanie geodetických prác a znaleckého posudku. K bodu 77. odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu dovolateľka taktiež uviedla, že samotný zápis budovy v katastri nehnuteľností s ohľadom na § 24 ods. 1 druhá veta zákona č. 183/1992 Zb. nebol relevantný, a najmä nepredstavoval naplnenie predmetu zmluvy.

25. Ďalej dovolateľka uviedla, že po oboznámení sa s obsahom podstaty činnosti žalobkyne listom z 19. novembra 2015 vrátila žalobcovi faktúru a reklamoval poskytnuté plnenie. Tvrdenie odvolacieho súdu uvedené v bode 80. odôvodnenia napadnutého rozsudku, že žalovaná nereklamovala právne služby pri prevzatí listov vlastníctva od žalobkyne alebo v priebehu poskytovania právnych služieb, je absolútne tendenčné.

26. K bodu 79. odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu dovolateľka uviedla, že ak by mala vedomosť o spôsobe vybavenia jej vecí formou deklaratórneho zápisu vecného bremena do katastra nehnuteľností, nemusela by na tento účel osloviť žalobkyňu ako odborne spôsobilú osobu na poskytovanie právnych služieb za odplatu. K bodu 80. odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu dovolateľka uviedla, že bolo preukázané, že žalobkyňa ako advokátka nevykonala žiaden z úkonov z dohodnutého rozsahu právnych služieb v zmysle uzavretej zmluvy, a teda sa nenaplnil jej predmet. Požadovaným výsledkom činnosti žalobkyne malo byť uzatvorenie zmluvy s hlavným mestom SR Bratislava o prevode vlastníctva k pozemkom, ku ktorému mala žalobkyňa dospieť tak, že bude zastupovať žalovanú pri rokovaniach s hlavným mestom SR Bratislava a vykonávať s tým spojenú činnosť. Keďže žalobkyňa už od samotného začiatku nepostupovala s odbornou starostlivosťou podľa zákona o advokácii, nepatrí jej odmena za žiaden z úkonov právnej služby. Dovolateľka zdôraznila, že žalobkyňa doposiaľ žalovanému nevyúčtovala ani poskytnutú zálohu vo výške 4 000 eur, s čím sa odvolací súd vôbec nevysporiadal a nezapočítal ju do odmeny.

27. K bodu 81. odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu dovolateľka uviedla, že nie je zrejmé, na

základe akých skutočností dospel odvolací súd k záveru, že dohodnutú odmenu nemožno považovať za neprimeranú, resp. v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, či dobrými mravmi, ktorý je navyše v rozpore s predchádzajúcim právnym názorom odvolacieho súdu. Dovolateľka mala za to, že odmena vo výške 52 800 eur za poskytnutú právnu službu - podanie návrhu na zápis do katastra je neprimeraná a odporujúca dobrým mravom, pričom zdôraznila, že nenamietala iba výšku dojednanej odmeny, ale celkovo vznik nároku na ňu, keďže žalobkyňa nesplnila predmet zmluvy. Súčasne namietala, že odmena nebola dojednaná platne z dôvodu rozporu s ustanovením § 265 Obchodného zákonníka.

28. K bodu 90. odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu dovolateľka uviedla, že z čl. III bod 3. zmluvy vyplýva, že priame náklady, teda aj náklady na znalecké dokazovanie vo výške 1 440 eur, majú byť hradené klientom osobitne, ak nebol na ne poskytnutý preddavok. Preddavok vo výške 4 000 eur však poskytnutý bol, čo nebolo medzi stranami sporné, a bol poskytnutý v dostatočnej výške na úhradu nákladov na vypracovanie znaleckého posudku. Odvolací súd nárok žalobkyne posúdil v rozpore so zmluvou.

29. Dovolateľka tiež namietala aj porušenie princípu rovnosti zbraní a kontradiktórnosti konania tým, že odvolací súd jej nedoručil vyjadrenie žalobkyne z 24. februára 2021, ktoré bolo v poradí 4. písomné podanie žalobkyne v odvolacom konaní nad rámec príslušných ustanovení CSP, pričom je zrejmé, že odvolací súd naň prihliadal a tvorí riadnu súčasť súdneho spisu.

30. K dovolaniu bolo súdu doručené vyjadrenie žalobkyne, v ktorom žiadala dovolanie v časti podľa § 420 písm. f) CSP odmietnuť ako neprípustné a dovolanie v časti podľa § 421 ods. 1 CSP odmietnuť z dôvodu nevymedzenia dovolacieho dôvodu zákonným spôsobom. Zároveň žiadala priznať nárok na náhradu trov dovolacieho konania. V predmetnom vyjadrení uviedla, že nie je pravdou, že by súd prvej inštancie po vrátení veci nezopakoval a nedoplňil dokazovanie. Čo sa týka odvolacieho konania, odvolací súd mal v danej veci v zmysle § 390 CSP povinnosť rozhodnúť sám, a nakoľko bolo vo veci nariadené pojednávanie, došlo k zopakovaniu dokazovania aj priamo odvolacím súdom. Za nedôvodné považovala aj tvrdenia o prekvapivom rozhodnutí a viazanosti odvolacieho súdu vlastným skorším názorom napriek tomu, že došlo k doplneniu a zopakovaniu dokazovania priamo odvolacím súdom.

31. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (ďalej aj „dovolací súd“ alebo „NS SR“) po zistení, že dovolanie bolo podané včas, na to oprávnenou osobou, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpenou v súlade s ust. § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP a contrario) najskôr skúmal, či je dovolanie prípustné.

32. Aj po zmene právnej úpravy civilného sporového konania (vrátane dovolacieho konania), ktorú priniesol CSP v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou, treba dovolanie naďalej považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (porovnaj napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/113/2012, 2Cdo/132/2013, 3Cdo/18/2013, 4Cdo/280/2013, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/107/2012 a 7Cdo/92/2012).

33. Pri uplatnení tézy vyplývajúcej z rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej rozhodnutia súdov predstavujúce res iudicata „majú zostať nedotknuté“, je potrebné na možnosť prelomenia záväznosti a nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí hľadiť ako na krajnú výnimku z tejto zásady. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých sa môže táto výnimka uplatniť, nemožno v žiadnom prípade interpretovať rozširujúco; namieste je tu skôr reštriktívny výklad (3Cdo/319/2013, 1Cdo/348/2013, 3Cdo/357/2016, 3Cdo/208/2014).

34. Úspešné uplatnenie dovolania je vždy nevyhnutne podmienené primárnym záverom dovolacieho súdu o prípustnosti dovolania a až následným sekundárnym záverom týkajúcim sa jeho dôvodnosti. Z ustanovení § 419 a nasl. CSP, upravujúcich otázku prípustnosti dovolania, je zrejmé, že na to, aby sa dovolací súd mohol zaoberať vecným prejednaním dovolania, musia byť splnené podmienky prípustnosti dovolania vyplývajúce z ustanovení § 420 alebo § 421 CSP a tiež podmienky dovolacieho konania, t. j. aby (okrem iného) dovolanie bolo odôvodnené dovolacími dôvodmi, aby išlo o prípustné dovolacie dôvody a aby tieto dôvody boli vymedzené spôsobom uvedeným v ust. § 431 až § 435 CSP. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP).

35. V posudzovanom prípade dovolateľka vyvodzovala prípustnosť svojho dovolania o. i. z ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Vády konania vymenované v ust. § 420 CSP sú špecifické tým, že zakladajú nielen prípustnosť dovolania, ale aj jeho dôvodnosť. Vyplyva to z ust. § 431 CSP, podľa ktorého dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

36. Dovolateľka v dovolaní podrobne rozoberala závery odvolacieho súdu vyslovené v jeho skoršom rozhodnutí.

37. Dovolací súd po oboznámení sa s obsahom rozhodnutí odvolacieho súdu v predmetnom spore zistil, že odlišné právne názory prezentované odvolacím súdom sa týkali nákladov na vyhotovenie znaleckého posudku (1 440 eur), keď odvolací súd v skoršom rozhodnutí v bode 24. odôvodnenia konštatoval, že sa stotožňuje s názorom žalovanej, že náklad na vyhotovenie znaleckého posudku nie je priamym nákladom zmysle článku III bod 3 zmluvy, ako nesprávne uviedol v odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvej inštancie, ale je potrebné ho považovať za náklad, ktorý bol žalobkyňou uhradený z preddavku, ktorý jej na tento účel poskytla žalovaná v článku III bod 1 písm. b) zmluvy, a ktorý bol dohodnutý ako súčasť odmeny dojednanej v článku III bod 1. písm. a) zmluvy, pričom v zmysle článku III bod 3 zmluvy, priame náklady majú byť hradené klientom osobitne popri dohodnutej odmene v prípade, ak na ne nebol poskytnutý preddavok a vzhľadom na skutočnosť, že podľa článku III. bod 1 písm. b) zmluvy na znalecký posudok preddavok poskytnutý bol, súd prvej inštancie rozhodol nesprávne, keď uložil žalovanej povinnosť uhradiť dvakrát ten istý náklad, a to jednak vo forme preddavku podľa článku III bod 1 písm. b) zmluvy a jednak vo forme priameho nákladu podľa článku III bod 3 zmluvy.

38. Pokiaľ dovolateľka poukazovala aj na ostatné časti bodu 24. odôvodnenia skoršieho rozhodnutia odvolacieho súdu (že k usporiadaniu právnych vzťahov k pozemkom došlo zákonom, a nie činnosťou žalobkyne, ktorá ako advokátka nevykonala žiadnu z dohodnutého rozsahu právnych služieb a nedosiahla zmluvne požadovaný výsledok pre žalovanú, pričom jej konanie a zmluvne dohodnutú odmenu bolo potrebné právne posúdiť s ohľadom na ustanovenia § 18 ods. 2 až 5 zákona o advokácii, § 265 Obchodného zákonníka a rovnako s ohľadom na § 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., a že keď žalobkyňa zistila, že právne vzťahy k predmetnému pozemku boli vysporiadané zákonom, bola povinná o tom žalovaného upovedomiť a dohodnutú odmenu primerane znížiť), dovolací súd konštatuje, že odvolací súd uviedol konkrétne námietky žalovanej a súčasne k nim konštatoval, že súd prvej inštancie sa s nimi nedostatočne vysporiadal a právne závery k nim nedostatočne zdôvodnil, preto nie je možné uzatvoriť, že by k tejto časti odvolacích námietok odvolací súd v skoršom rozhodnutí vyslovil konkrétny právny názor, ktorý by mohol byť konfrontovaný s právnym názorom v jeho dovolaní napadnutom rozhodnutí.

39. K bodu d) na strane 6 dovolania, v ktorom dovolateľka poukázala na konštatovanie, odvolacieho súdu, že nemožno od žalovanej spravodlivo požadovať konanie, ktoré charakterizoval súd prvej inštancie i vzhľadom na skutočnosť, že žalovaná dôverovala žalobkyňi ako advokátke a vyhľadal u nej na tento účel právnu pomoc, dovolací súd uvádza, že tento bod sa týka právneho názoru vysloveného v bode 18. skoršieho rozhodnutia súdu prvej inštancie na č. I. 168 spisu ohľadne aplikácie § 49a Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“) a poučovacej povinnosti žalobkyne a posúdenia otázok, ktoré súd prvej inštancie hodnotil ako omyl žalovanej, ktorý odvolací súd v skoršom rozhodnutí považoval za nesprávny. Toto tvrdenie dovolateľky je potrebné hodnotiť v kontexte celého odseku bodu 24. skoršieho rozhodnutia odvolacieho súdu a nie izolovane tak, ako ho formulovala dovolateľka. V poslednom odseku bodu 24. skoršieho rozhodnutia odvolacieho súdu odvolací súd konštatoval, že záver skoršieho rozhodnutia súdu prvej inštancie, že žalovaná nepostupovala s obvyklou mierou opatrnosti, nie je aplikovateľný na prejednávajúcu vec, ani ustanovenie § 49a OZ, keď žalovaná dôverovala žalobkyňi ako advokátke. Nie je možné konštatovať, že by rozhodnutie odvolacieho súdu obsahovalo odlišné právne názory týkajúce sa aplikácie § 49a OZ, neospravedliteľného omylu.

40. V bode c) na strane 6 dovolania dovolateľka uviedla, že odvolací súd poukázal na skutočnosť, že

žalobkyňa ako advokátka žalovanú ako svojho klienta neupovedomila o tom, že vecné bremeno jej patrí zo zákona a žalovaná mala za to, že je potrebné vykonať množstvo náročných činností pre usporiadanie právnych vzťahov k pozemkom.

41. V bode e-f) na strane 6 dovolania dovolateľka uviedla, že odvolací súd poukázal na to, že žalobkyňa ako advokátka mala postupovať s odbornou starostlivosťou a keď zistila skutočnosť, že právne vzťahy k predmetnému pozemku boli vysporiadané zákonom, bola povinná o tom žalovanú upovedomiť a zmluvne dohodnutú odmenu primerane znížiť.

42. V bode g) na strane 6 dovolania dovolateľka poukázala na to, že odvolací súd sa stotožnil s názorom žalovanej, že náklad za vyhotovenie znaleckého posudku nie je priamym nákladom v zmysle č. III bod. 3 zmluvy, ale je potrebné ho považovať za náklad, ktorý bol žalobkyňou uhradený z preddavku žalovanej, a ktorý bol dohodnutý ako súčasť odmeny.

43. Dovolací súd sumarizuje, že odklon skoršieho rozhodnutia odvolacieho súdu oproti právnomu názoru vyslovenému v napadnutom rozhodnutí odvolacieho súdu sa týka názoru formulovaného v bodoch c), ef), g) a čiastočne v bode d) na strane 6 dovolania.

44. Dovolací súd konštatuje, že odvolací súd v skoršom rozhodnutí vyslovil právny názor pre ďalšie konanie na súde prvej inštancie, pričom toto skoršie rozhodnutie vzhľadom na jeho výrokovú časť nemohlo byť podrobené dovolaciemu prieskumu.

45. Vo veci bolo potrebné ustáliť, či je odvolací súd povinný v prípade rozhodovania v tej istej veci pri rovnakej skutkovej a právnej situácii a rovnakom zložení senátu riadiť sa svojím skorším právnym názorom už vysloveným v súdnom rozhodnutí, a to aj v prípade, keď pri opätovnom prejednaní odvolania (po novom rozhodnutí súdu prvej inštancie), sa v „novom“ odvolacom konaní javí potreba rozhodnúť na základe iných právnych argumentov a iného vyhodnotenia rovnakého skutkového a právneho stavu, na základe iného posúdenia zisteného skutkového stavu, iného výkladu právnych noriem, alebo je odvolací súd povinný aplikovať na rovnaký skutkový a právny stav veci relevantnú právnu úpravu tak, aby jeho rozhodnutie bolo zákonné a spravodlivé, aj keď skoršie právne názory ním vyslovené v jeho skoršom rozhodnutí tento nový záver popierajú, resp. sú s ním v rozpore.

46. Podľa dovolacieho súdu má byť rozhodovanie súdov vždy zákonné a spravodlivé. Vyplyva to aj z ústavného princípu spravodlivého súdneho rozhodnutia, keď súdy sú povinné vyhodnotiť všetky skutkové a právne okolnosti vecí, čo však v prípade skoršieho rozhodovania odvolacieho súdu, ktorý zrušil skoršie rozhodnutie súdu prvej inštancie a vrátil mu vec na ďalšie konanie, (nejedná sa o konečné rozhodnutie vo veci), nemusí byť vždy naplnené, hlavne ak sa vec vracia za účelom doplnenia skutkového stavu, vykonania dôkazov, doplnenie dokazovania, doplnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie o riadne dôvody rozhodnutia. V prípade, že skutková a právna stránka veci je aj po zrušení rozhodnutia odvolacím súdom rovnaká, nie je možné absolútne vylúčiť, že by pri opätovnom prejednaní odvolania pri rovnakých skutkových zisteniach súd, ktorý rozhoduje s konečnou platnosťou vo veci, posúdil vec s odstupom času inak a videl aplikáciu zákona a princípu spravodlivosti pri rozhodovaní inak ako prezentoval a uviedol v skoršom zrušujúcom rozhodnutí odlišné dôvody pre rozhodnutie vo veci, a to bez splnenia podmienok judikovaných pre zmenu vysloveného právneho názoru súdu (bližšie rozhodnutie III. ÚS 46/2013). Dilemou je, či je odvolací súd, ktorý rozhoduje v merite veci s konečnou platnosťou, viazaný svojím skorším právnym názorom na vec.

47. Uvedenú otázku je predovšetkým potrebné posúdiť z hľadiska toho, či v prípade, že zistená skutková stránka veci je po zrušení skoršieho rozhodnutia zachovaná, teda rovnaká ako pri skoršom rozhodovaní súdu prvej inštancie. Ďalšou otázkou je, či nové rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorý rozhoduje v merite veci s konečnou platnosťou, v prípade, že by napĺňalo atribúty zákonného a spravodlivého rozhodnutia, nie je možné považovať za prekvapivé rozhodnutie, vzhľadom aj na skorší názor odvolacieho súdu v rozhodnutí, ktorým odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

48. Podmienky, za akých sa odvolací súd môže v tej istej veci a v tom istom zložení senátu odkloniť od svojho skoršieho rozhodnutia a vysloveného právneho názoru a zmeniť nielen vyslovený právny názor ale aj výrok rozhodnutia, sú stanovené Ústavou Slovenskej republiky (ďalej aj „ústava“), medzinárodnými zmluvami a CSP. Ak odvolací súd rozhodol v zásade v tej istej veci, v rovnakom zložení členov senátu, bez doplnenia dokazovania, a pri nezmenenom skutkovom stave s diametrálne odlišným výsledkom, a zmenu svojho názoru primeraným spôsobom neodôvodnil, musí dovolací súd

preskúmať, či je z tohto dôvodu jeho rozhodnutie v rozpore s ústavou chráneným princípom právnej istoty a porušuje právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

49. Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť je ústavne neudržateľná (I. ÚS 564/2012, III. ÚS 328/05 <.). Ak si odvolací súd pri opätovnom prejednávaní v poradí druhého odvolania uvedomil, že by nebolo legitímne a ústavne akceptovateľné, aby zotrval na právnom názore, o nesprávnosti ktorého sa pri následnom prejednaní veci medzitým zrejme presvedčil, a skutkové a právne osobitosti prípadu posúdil inak, mohol pri dôkladnom a presvedčivom odôvodnení odklonu a za dodržania zákonných podmienok uvedených v čl. 2 ods. 3 CSP, § 382 a ďalších ustanovení CSP rozhodnutie napadnuté odvolaním zmeniť.

50. Aj keď zmena skoršieho, pre súd prvej inštancie záväzného právneho názoru odvolacieho súdu, je v zásade nežiaduca, nemožno ju považovať za nepatričnú, predovšetkým s ohľadom na ústavnoprávny princíp nezávislosti sudcu, ktorý je vo všeobecnosti viazaný len zákonom. Opodstatneným dôvodom odlišného právneho názoru môže byť okrem iného ovplyvnenie praxe nižších súdov judikatúrou najvyššieho súdu alebo ústavného súdu. (III. ÚS 46/2013 <.)

51. V zmysle právnej vety nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ÚS SR“) z 25. apríla 2012 vo veci sp. zn. II. ÚS 541/2011 <., „Realizácia procesných práv účastníka konania, ktorú mu priznáva Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“) na zabezpečenie ochrany práv a oprávnených záujmov účastníkov v dovolacom konaní, je znemožnená, ak dovolací súd zmení rozhodnutie odvolacieho súdu na základe právneho dôvodu, ktorým sa tak prvostupňový, ako ani odvolací súd v konaní ani vo svojich rozhodnutiach nezaoberali a ku ktorému sa účastníci nevyjadrovali, pretože na to nemali dôvod. Ak dovolací súd nevyzval účastníka konania v zmysle § 241 ods. 3 OSP v spojení s § 213 ods. 2 OSP, aby sa vyjadril k možnej aplikácii ustanovenia právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a bolo podľa názoru dovolacieho súdu pre rozhodnutie vo veci rozhodujúce, porušil tým základné právo sťažovateľa na spravodlivý proces a na súdnu ochranu garantovanú sťažovateľovi ako účastníkovi konania podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

52. V zmysle právnej vety nálezu ÚS SR z 5. decembra 2017 vo veci sp. zn. I. ÚS 736/2016, „O prekvapivé rozhodnutie ide predovšetkým vtedy, ak odvolací súd založí svoje rozhodnutie vo veci na iných zásadne odlišných právnych záveroch ako súd prvého stupňa, pričom zároveň odvolací súd účastníkovi konania neumožní vyjadriť sa k jeho iným (odlišným) právnym záverom, teda účastník konania nemá možnosť právne argumentovať, prípadne predkladať nové dôkazy, ktoré sa z hľadiska doterajších právnych záverov súdu prvého stupňa nejavili ako významné.

53. Dovolací súd v rozhodnutí z 23. januára 2019 vo veci sp. zn. 3Cdo/9/2018 uviedol, že „z pohľadu predvídateľnosti rozhodovania súdov nežiadúcu prekvapivosť totiž zákon spája len s rizikom použitia skôr nepoužitej právnej úpravy bez poskytnutia stranám možnosti argumentovať tiež v smere významnosti (alebo naopak nevýznamnosti) takejto skôr nepoužitej úpravy, od odvolacieho súdu však nevyžaduje obrazné „odkrytie kariet“ tým, že stranám sporu objasní i dôvody, pre ktoré považuje skôr nepoužitú úpravu za rozhodujúcu, resp. im tiež ozrejní (viac či menej detailne), aké je podľa neho správne, teda dostatočne komplexné a na všetky prípadné otázky pomýšľajúce právne posúdenie veci. Následne v rozhodnutí z 24. novembra 2022 vo veci sp. zn. 5Obdo/40/2021 < uviedol, že „odvolací súd teda môže (napríklad, ale nie výlučne, aj pod vplyvom záväzného právneho názoru ústavného súdu vysloveného v konaní podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) svoj skorší právny názor zmeniť. Potvrďuje to aj súdna judikatúra, podľa ktorej odvolací súd nepostupuje v rozpore s procesnými predpismi, ak svoj predchádzajúci vo veci vyslovený právny názor zmení a potvrdí rozhodnutie nerešpektujúce skorší právny názor odvolacieho súdu. Aj keď zmena skoršieho právneho názoru odvolacieho súdu je v zásade nežiaduca, nemožno ju považovať za nepatričnú, predovšetkým s ohľadom na ústavnoprávny princíp nezávislosti sudcu, ktorý je vo všeobecnosti viazaný len zákonom“.

54. Podľa názoru dovolacieho súdu má odvolací súd prioritne vydávať zákonné a spravodlivé rozhodnutia za predpokladu jeho riadneho odôvodnenia, aj keď z pohľadu strany sporu by bolo takéto rozhodnutie, vzhľadom na skoršie rozhodnutie s inými právnymi názormi považované za prekvapivé. Právo na spravodlivé rozhodnutie vo veci samej v sebe konzumuje ako vyšší princíp a vyšší ekvivalent aj rozhodnutie s prvkami prekvapivosti, inými slovami, nie je porušením práva strany sporu na spravodlivý

proces postup odvolacieho súdu, ktorý rozhoduje s konečnou platnosťou vo veci samej zákonne a spravodlivo, aj keď jeho závery sú prekvapivé vzhľadom na prezentované závery v jeho skoršom rozhodnutí. Napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu sa nevymyká zo zákonného rámca, procesný postup súdov, ktoré konali v zmysle ustanovení CSP, nemožno považovať za porušenie práva na spravodlivý proces. Odklon odvolacieho súdu od skoršieho rozhodnutia považoval dovolací súd za zrozumiteľný a riadne odôvodnený. Tento záver je v súlade s rozhodovacou činnosťou ÚS SR vo veciach I. ÚS 564/2012, III. ÚS 328/2005, III. ÚS 46/2013, III. ÚS 6/2023, NS SR v rozhodnutiach z 26. apríla 2023 vo veci sp. zn. 4Cdo/81/2022 a z 27. mája 2021 vo veci sp. zn. 7Cdo/21/2021, ako aj Najvyššieho súdu Českej republiky v rozhodnutiach z 24. októbra 2007 vo veci sp. zn. 28Cdo/3342/2007 a z 3. mája 2007 vo veci sp. zn. 22Cdo/1349/2006.

55. K dovolateľkou namietanej nesprávnosti skutkových zistení (bod 23. tohto odôvodnenia) dovolací súd upriamuje pozornosť na to, že v zmysle ustanovenia § 442 CSP je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd a sám dokazovanie nevykonáva, z čoho vyplýva, že skutkový stav veci zistený odvolacím súdom nepodlieha prieskumu v dovolacom konaní. V dovolacom konaní preto dovolací súd nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, pretože nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu), nakoľko v dovolacom konaní je dokazovanie vylúčené. Dovoláním sa preto nemožno domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie a ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Ťažisko dokazovania je v konaní na súde prvej inštancie; skutkové závery tohto súdu je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým účelom môže vykonávať dokazovanie (§ 384 <. CSP). Súd rozhodujúci o dovolaní nepreskúma správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to už len z toho dôvodu, že v konaní o tomto opravnom prostriedku nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy; na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu totiž nemá možnosť dôkazy sám vykonávať (§ 442 CSP). Čo sa týka dovolateľkou namietaného nesprávneho právneho posúdenia (taktiež bod 23. tohto odôvodnenia), za nesprávne právne posúdenie nemožno považovať tvrdenie, že odvolací súd z vykonaného dokazovania nezistil správne skutkový stav, a vec preto nesprávne právne posúdil, a to vo vzťahu k riešeniu niektorej právnej otázky. Pokiaľ dovolateľ namieta nesprávnosť skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov, nenamieta riešenie právnej otázky a nevymedzil právnu otázku, nie je daný priestor dovolaciemu súdu v posudzovaní všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili súd prvej inštancie a odvolací súd (bod 18. rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky z 30. septembra 2021, č.k. II. ÚS 424 2021-22)

56. V bode III písm. A na strane 10 dovolania dovolateľka namieta, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu v bodoch 76. a 77. je nedostatočné, nie je zdôvodnený odklon odvolacieho súdu od svojho skoršieho rozhodnutia, ani vysporiadanie sa s argumentami žalovanej ohľadne vysporiadania vzťahov postupom podľa zákona č. 182/1993 Zb, Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje na zdôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu v bodoch 71. - 91. a konštatuje, že obsah a rozsah (10 strán) tohto odôvodnenia považuje za vecne a argumentačne dostatočné, a teda rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorý uvádza určité podrobnosti, ako aj dôvody pre zmenu rozhodnutia súdu prvej inštancie, považuje za riadne odôvodnené.

57. Keďže zistený skutkový stav vyjadrený odvolacím súdom a jeho vyhodnotenie, ako aj z nich vyplývajúce právne posúdenie môže byť predmetom dovolacieho konania len z dôvodov § 420 písm. f) CSP, dovolací súd konštatuje, že dovolacie dôvody vyjadrené v bode III strana 10 dovolania nepreukázali nedostatočné zdôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu. K zdôvodneniu odklonu odvolacieho súdu od svojho skoršieho rozhodnutia v bode 92. odôvodnenia rozhodnutia odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. III. ÚS 46/2013. Odvolací súd v bodoch 71. a nasl. odôvodnenia rozhodnutia uvádza skutkové a právne argumenty, teda dôvody, na základe ktorých zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj pôvodný právny názor.

58. Dovolací súd konštatuje, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zodpovedá právu žalovanej na spravodlivý súdny proces, keď toto rozhodnutie je dostatočne zdôvodnené. Z rozhodnutia odvolacieho súdu sú aj pre dovolací súd zrejmé a zrozumiteľné dôvody, pre ktoré súd považoval nárok žalobkyne za dôvodný. Závery odvolacieho súdu premietnuté do odôvodnenia rozhodnutia vychádzajú zo zisteného skutkového stavu. Dovolací súd konštatuje, že nezistil dôvody prípustnosti dovolania z uvedených dôvodov podľa § 420 písm. f) CSP.

59. Ďalej dovolateľka v bode III písm. B na strane 13 dovolania namietala odôvodnenie odvolacieho súdu

v bode 77. odôvodnenia jeho rozhodnutia (bod 24. tohto odôvodnenia), v ktorom sa stotožnil s argumentáciou žalobkyne o údajnom náročnom naštudovaní dokumentov a ďalších náročných činnostiach. K tomuto dovolací súd konštatuje, že nemá kompetenciu hodnotiť rozsah, ako aj samotné hodnotenie dôkazov vykonaných súdmi v inštančnom postupe, kompetencia dovolacieho súdu je len vyhodnotiť, či hodnotenie dôkazov bolo súladné so zákonom a riadne zdôvodnené, logické, inak nie je kompetentný dovolací súd do hodnotenia dôkazov súdom konajúcim v inštančnom postupe zasahovať.

60. Pokiaľ ide o uvedenú polemiku ohľadne hodnotenia Prehľadu právnej a inej činnosti žalobkyne, dovolací súd bol oprávnený uvedené dovolacie námietky preskúmať len z hľadiska, či hodnotenie vykonaných dôkazov je logické, vyplýva zo zisteného skutkového stavu, je presvedčivé a v tomto smere je riadne odôvodnené v rozhodnutí odvolacieho súdu. Hodnotenie odvolacieho súdu k uvedeným námietkam dovolateľky je súčasťou zdôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu najmä v bodoch 76., 77. a 80., v ktorých odvolací súd uviedol dôvody rozhodnutia vo vzťahu k argumentácii žalovanej, ktorá je súčasne aj argumentáciou žalovanej v podanom dovolaní. Podľa názoru dovolacieho súdu je zdôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu a hodnotenie vykonaného dokazovania odvolacím súdom dostatočné, a nie je možné konštatovať naplnenie dovolacieho dôvodu a podľa § 420 písm. f) CSP.

61. K dovolacím dôvodom uvádzaným v bode C na stranách 16 - 17 dovolania (č. l. 659 spisu), keď dovolateľka napáda bod 79. odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu a zdôrazňuje, že žalobkyňa ako advokátka nesplnila povinnosti informovať klienta o postupe vybavenia veci podaním návrhu na zápis do katastra nehnuteľností, a tak získala dohodnutú vysokú odmenu, dovolací súd uvádza, že odvolací súd svoje argumenty pre priznanie advokátskej odmeny riadne zdôvodnil v rozhodnutí najmä v bodoch 77. a 78., i v nadväzujúcich bodoch odôvodnenia. K otázke postupu žalobkyne s odbornou starostlivosťou sa vyjadril odvolací súd v bode 80 odôvodnenia. Na tento bod nadväzujú, a sú vo vzájomnej súvislosti aj predchádzajúce a nasledujúce body rozhodnutia odvolacieho súdu, keďže rozhodnutie odvolacieho súdu tvorí jeden celok, tieto závery sú aj súčasťou zdôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu k predchádzajúcim bodom dovolania A, B, a teda aj C (bod III dovolania, č. l. 652 spisu). Podľa dovolacieho súdu sa zdôvodnenie tejto argumentácie prelína aj ďalšími dovolacími dôvodmi, a keďže rozhodnutie a jeho zdôvodnenie je potrebné hodnotiť ako celok, je potrebné hodnotiť aj dôvody uvádzané dovolateľkou v dovolaní v bode III. a V., v ktorých dovolateľka poukazuje na bod 80. zdôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, s ktorým nesúhlasí. V dovolacom konaní bol dovolací súd kompetentný posúdiť, či zdôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu napĺňa právo strany sporu na spravodlivý proces, či rozhodnutie odvolacieho súdu je riadne zdôvodnené.

62. Obdobne v bode III. F dovolania (č. l. 664 - 665 spisu) poukazuje dovolateľka na body 80. a 81. odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu a argumentuje tvrdeniami, ktoré už uvádzala v predchádzajúcich bodoch dovolania v rámci námietok týkajúcich sa nenaplnenia predmetu zmluvy zo strany žalovanej ako nesprávne zistený skutkový stav, nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom, skutočnosť, že odvolací súd nezisťoval, aké konkrétne služby žalobkyňa žalovanej podľa zmluvy poskytla, ich určitosť, relevantnosť a potrebu ich vykonania, neakceptoval argumentáciu žalovanej o výške odmeny, teda nárok len na tarifnú odmenu, vyúčtovanie poskytnutého preddavku zo strany žalobkyne. Ďalej v bode III. G dovolania (č. l. 665 - 666 spisu) spochybňuje bod 90. odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, poukazuje na neplatnosť dojednania odmeny v rozpore s § 265 ObZ, pričom uvedené argumenty sa týkajú v predchádzajúcich bodoch dovolania uvádzaných argumentov.

63. Z odôvodnenia k predchádzajúcim dovolacím dôvodom vyjadreným v predchádzajúcich častiach bodu III. dovolania vyplýva, že rozhodnutie odvolacieho súdu je vo vzťahu k námietkam dovolateľky riadne zdôvodnené. Podľa názoru dovolacieho súdu sa odvolací súd s názormi prezentovanými odvolacím súdom v skoršom rozhodnutí z 20. júna 2019 vysporiadal. Dovolací súd konštatuje, že v skoršom rozhodnutí odvolací súd nevyslovil názor, či je nárok v súlade s § 18 ods. 5 zákona o advokácii, § 265 ObZ a § 2 vyhlášky, ale uložil súdu prvej inštancie v zmysle uvedených zákonných ustanovení vec posúdiť. Dovolací súd v tomto smere poukazuje na bod 24. skoršieho rozhodnutia odvolacieho súdu (druhý odsek, posledná veta). Súd prvej inštancie sa k tomuto právnomu posúdeniu vyjadril v bodoch 30. a 31. odôvodnenia svojho rozhodnutia, ktoré nadväzujú aj na predchádzajúce body odôvodnenia. Odvolací súd sa v novom rozhodnutí, ktoré je predmetom dovolacieho prieskumu, k uvedeným námietkam dovolateľky vyjadril v bodoch 77., 78., 80., 81., 82. a 84. Bolo potrebné, aby dovolací súd v dovolacom konaní vyhodnotil, či zdôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu vo vzťahu k týmto námietkam zodpovedá právu strany sporu na spravodlivý proces, a či je toto rozhodnutie riadne

zdôvodnené.

64. Dovolací súd konštatuje, že odvolací súd svoj právny názor v odvolaní napadnutom rozhodnutí uviedol a zdôvodnil riadne, nie je možné konštatovať, že by jeho závery boli protichodné, všeobecné, nelogické, v rozpore so zisteným skutkovým a právnym stavom veci. Preto ani vo vzťahu k bodu III. F dovolania nie je možné konštatovať naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP. Vo vzťahu k bodu III. G dovolania dovolací súd konštatuje, že v tomto bode dovolateľka spochybňuje dôvod priznania čiastky 1 440 eur (výrok III rozhodnutia odvolacieho súdu) a poukazuje na vyslovený skorší právny názor odvolacieho súdu, ktorý je odlišný od názoru odvolacieho súdu prezentovaného v dovolaní napadnutom rozhodnutí. K tomuto dovolací súd poukazuje na predposledný odsek bodu 24. skoršieho rozhodnutia odvolacieho súdu, kde odvolací súd uviedol, že náklad na vyhotovenie znaleckého posudku mal byť započítaný do preddavku 4 000 eur, a nemal byť duplicitne uplatnený ako súčasť nároku na odmenu.

65. Odvolací súd priznal v napadnutom rozhodnutí žalobkyni sumu 1 440 eur (výrok III.) popri odmene vo výške 48 000 eur, pričom svoje závery v tomto smere zdôvodnil v bode 90 odôvodnenia. Dovolací súd konštatuje, že tieto závery sú v porovnaní s jeho skorším rozhodnutím diametrálne odlišné, napriek tomu je však zdôvodnenie výroku III. riadne, a to v kontexte ostatných bodov odôvodnenia, preto nemožno konštatovať, že právo dovolateľky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, aj vzhľadom na vymedzenie dovolacej námietky, bolo porušené.

66. V bode III H dovolania dovolateľka tvrdila, že odvolací súd pri rozhodovaní neprihliadal na všetky skutočnosti, ktoré vyšli najavo, že vychádza len z tvrdení žalobkyne a jej argumentáciu prevzal do rozhodnutia, a to v rozpore s názorom odvolacieho súdu vyjadreným v skoršom rozhodnutí. Dovolací súd po oboznámení sa s obsahom rozhodnutia krajského súdu, jeho rozsiahlymi dôvodmi v bodoch 69. až 90. odôvodnenia, považoval toto odôvodnenie za riadne a dostatočné.

67. Vo vzťahu k dovolacím dôvodom vyjadreným v bode IV. na strane 24 dovolania (č. l. 667 spisu), v ktorom dovolateľka poukázala na porušenie zásady rovnosti zbraní a koncentračnej zásady, dovolací súd po oboznámení sa s obsahom rozhodnutia odvolacieho súdu v bode 34. odôvodnenia konštatuje, že žalobkyňa podala vyjadrenie z 24. februára 2021 (č. l. 551 spisu), ku ktorému sa odvolací súd vyjadril v bode 79. odôvodnenia svojho rozhodnutia. Obsah vyjadrenia žalobkyne korešponduje s jej vyjadrením k odporu z 9. februára 2016 (č. l. 238 spisu), ktoré bolo žalovanej doručené a žalovaná sa k nemu vyjadrila podaním z 21. júla 2016 (č. l. 60 spisu). Preto nie je možné konštatovať, že by žalovaný o obsahu tvrdení žalobkyne nemal vedomosť. Ani z rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplyva, že obsah tohto podania a jeho vyhodnotenie odvolacím súdom bolo východiskom pre rozhodnutie odvolacieho súdu vyjadrené vo výrokovej časti rozhodnutia, keď skutočnosti uvádzané v bode 34. odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu v jeho konštatáčnej časti mapovali situáciu, ktorá nastala pred uzatvorením zmluvy (8. apríla 2015), a na tieto skutočnosti pri rozhodovaní odvolací súd neprihliadal.

68. Dovolací súd nezistil v dovolaní namietanom postupe odvolacieho súdu pochybenie, ktoré by priamo malo vplyv na výrok napadnutého rozhodnutia.

69. V poslednom bode dovolania dovolateľka poukázala na zbytočnosť vytýčenia verejného zasadnutia odvolacím súdom, kde len opakoval dôkazy. Dovolateľka vyslovila podozrenie, že právny zástupca žalobkyne „tušil“, aké bude rozhodnutie odvolacieho súdu. Tieto námietky dovolateľky nepreukazujú porušenie procesných noriem v konaní a rozhodovaní odvolacieho súdu. Nie je možné relevantne konštatovať, že by žalovaná preukázala zaujatosť odvolacieho súdu vo veci, resp. jednotlivých sudcov, ktorí vo veci konali, pre ich vzťah k právnemu zástupcovi, ani porušenie procesných predpisov upravujúcich vyhlásenie rozhodnutia formou verejného vyhlásenia rozhodnutia.

70. Z uvedeného vyplýva, že v časti dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie nie je procesne prípustné a dovolací súd ho v zmysle § 447 písm. c) CSP odmietol.

71. Pokiaľ dovolateľka vyvodzuje prípustnosť dovolania aj z ustanovenia § 421 CSP, má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (§ 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu, je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť

v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom právnu otázku zásadného právneho významu, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil

od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, resp. ktorá ešte v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebola riešená, alebo je rozhodovaná rozdielne. V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil

v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania (uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo/206/2016 z 26.09.2017, uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/52/2017 z 8.06.2017).

72. Posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery prichádza do úvahy až vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné (viď R 54/2012 a rozhodnutia NS SR sp. zn. 1Cdo/62/2010, sp. zn. 2Cdo/97/2010, sp. zn. 4Cdo/68/2011, sp. zn. 7Cdo/17/2013).

73. Obsah dovolania v časti namietaného dovolacieho dôvodu podľa § 421 CSP nezodpovedá kritériám uvedeným v ustanoveniach § 432 ods. 1 a 2 CSP.

74. Na základe uvedeného dovolací súd uzatvára, že v dôsledku nevymedzenia dôvodu dovolania podľa § 421 CSP zákonom požadovaným spôsobom, dovolací súd aj v tejto časti dovolanie podľa § 447 písm. f) CSP odmietol.

75. Vzhľadom na to, že dovolací súd dovolanie odmietol, je neopodstatnený návrh dovolateľky na odklad vykonateľnosti napadnutého rozsudku podľa § 444 ods. 1 CSP a dovolací súd nie je povinný o ňom rozhodnúť osobitným výrokom (k uvedenému porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. marca 2016, sp. zn. 3Cdo/616/2015).

76. V dovolacom konaní úspešnej žalobkyni vznikol proti žalovanej nárok na náhradu trov dovolacieho konania (§ 255 ods. 1 v spojení s § 453 ods. 1 CSP). O výške náhrady trov dovolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

77. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.